

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 16.

Kontor: Nørregade 33, St.

8. August 1903.

Udgaar hveranden Lørdag.

19. Aarg.

Koster 50 Øre Kvartalet (+ 13 Øre i Postpenge i København.) Enkelte Numre 10 Øre.
(+ 15 Øre i — i Provinserne.)

MARY STEEN,

kongelig Hoffotograf,

Amagertorv 4, 3.

Nyhed!

Syltning og Henkogning af

HAVESAGER,

Bær, Frugt, Likører, Vine, Most,
af S. Lomholt. Pris 50 Øre.

Tidligere udkommen af samme Forfatter:

Bagning i Hjemmet.

Pris 50 Øre.

Maden og dens Tillavning

ved Gas og i Hø.

2. Oplag. Pris 50 Øre.

Faas i Bogladerne.

H. Hagerups Boghandel,

Gøthersgade 30.

København K.

Marie Steffensens Skole

for, Snitmønstertegning,

Tilskæring og Kjølesyning,

Zinnsgade 2, 2. Sal.

Femmers

Kvindeseminarium.

— Nørrebrogade 27. —

Optagelsesprøve til 1. og 2. Klasse
afholdes saavel før som efter Sommer-
ferien.

En ny forberedende Afdeling begynder
den 1. September.

Oplysninger meddeles ved skriftlig
eller mundtlig Henvendelse til Semi-
nariet, hvis Kontor er aabent daglig
Kl. 2—3.

J. Th. Huus. Emilie Jansen.

Kvindernes Køkken.

er nu **Vimmelskaftet 38**, 1. Sal; Varme
Retter fra Kl. 11. Middag, Kl. 1¹/₂—6¹/₂. Store
nye istandsatte Lokaler.

Kvinden og Samfundet.

Bestilles i Provinserne paa nærmeste
Posthus og hos Landpostbudene, i
København paa nærmeste Posthus og
paa Bladets Kontor.

Abonnement 50 Øre + Postpenge,
i København 13, i Provinserne 15 Øre
Kvartalet.

Kvinden og Samfundet.

Opmærksomheden henledes paa, at
„Kv. og Samf.“ giver Abonnentsamlere
den sædvanlige Boghandleravance:
40 % saaledes, at man for hver til
Kontoret, Nørregade 33, St., ind-
sendt Kvittering fra Postvæsenet
paa en Abonnent (dog mindst 5 ad
Gangen) vil faa 20 Øre — 1 Kr. for
5 ny Abonenter — tilbagesendt.

Klager over Mangler ved Forsendel-
sen bedes skriftligt indsendt til **S. Ras-
mussen**, Ravnborggade 19, 2. Sal.

Sommerbilleder.

Af Vidua.

1.

ENGEN.

Li ad blot til fremmed Land de andre
drage
at søge Guld — jeg bliver her tilbage
i Danmarks Land; thi Sommeren er
inde

med Blomsterduft og Sol og lune Vinde.
Her Gullet drages frem foruden Møje;
jeg har i Mark og Skov det alt for
Øje,

Mig lifligt Engens gyldne Glans til-
blikker;
jeg kommer — danske Eng — saasnart
du vinker!

Paa Vejen did jeg hører Lærker synge
og føler snart den bløde Enggrund
gynge,
lidt fugtigt er her vel, dog herligt Leje;
Nu skal jeg, Blomstereng — din Skøn-
hed eje!

Jeg tager dig med tusinde Ramunkler,
hvis gyldne Glans omkap med Solen
funkler,
Engblomme, Karse, Stjerner — røde,
hvide —
Nellikeroed, som blomstre ved min Side!

Ja, Engen som et dejligt Tæppe breder
sig ud med alle sine Herligheder:
Her Gøgeurt med Bladets brune Pletter!
Der Markens vilde Kørvel Kransen
fletter —
en herlig Krans — og danner med det
samme

omkring det hele Billede en Ramme,
mens udenfor paa Marken Rugen bølger,
og Hegnets Fugle deres Reder dølger.

De fine Græsstraa svajede, og mit Øre
saa mange Lyde fanged; jeg fik høre
et Æventyr, paa hvilket man tør lide.
Det hændtes tvende Planter — unge,
hvide —

Pragtstjerner kaldes de, saa sødt de
dufte.

Naar Aftnens milde Sommervinde lufter,
de bragte disse Bud fra ham til hende,
hvis Nærhed han bestandig kunde kende.

Forgæves længes de den skønne Somme-
r, indtil en Dag en Sommerfugl der kom-
mer.

Fra Blomst til Blomst lyksalig den sig
svinger
og hviler nu en Stund de trætte Vinger.
Da hvisked Blomsten: „Ak jeg vilde
gerne
til hende flyve hen, min hvide Stjerne;

men Stænglen binder mig. Dog paa
din Vinge
du Kærlighedens Gave hende bringe!“

„Det Bud jeg bringer, vær kun ej be-
drøvet!“
gensvarede Sommerfuglen, „Blomsterstø-
vet

jeg varsomt bærer til din Elskerinde,
saa rank og fin, jeg let vil hende finde!“

— Og Sommerfuglen søgte Blomsterbru-
den,
der tog imod den, som den ret var
buden.

Men Aftnens Vinde bragte Bud tilbage,
endte var de tvendes stille dybe Klage.

2.

SKOVEN.

Nu er det Sommer! Skoven staar
ej dunet, lys — som nys i Vaar; —
men Kronens Hvalv sig lukker.
Og se, hvor Grenen bøjer smukt;
thi Træet er saa fuldt af Frugt:
— Hør! Gøgen muntert kukker!

Ved Foden af en gammel Eg
der tumle Børn i munter Leg;
men jeg vil Stien følge
og søge Skovens Ensomhed;
et Sted jeg langt derinde ved
ved Bækkens klare Bølge.

Den hviler som en Ædelsten
af renest Vand — saa lys og ren —
gemt er den dybt derinde. —
Ruindtom de høje Graner staa;
fra oven titter Himlens blaa,
der vil jeg Fristed finde!

Men se den mørke Vinterdragt
har Granerne for nylig lagt,
i Bækken de sig spejle.
Nu staa de der med lyse Skud;
de brune Hylstre fik det Bud:
de maatte gerne sejle.

Som skræbelige Baade smaa
de modigt ned ad Bækken gaa
og trodse hver en Fare.
Glad hilse de paa Bækkens Bred
Forglemmigej — Spira med,
den hele Blomsterskare!

— O denne Stilhed, denne Luft,
de friske, unge Graners Duft
fuldtud og glad jeg nyder!
Og Skoven, Bækkens Melodi
med Solens gyldne Glimt deri —
det alt mit Hjerte fryder!

Susette Dalgas.

Kvinder fra den grundtvigske Kreds.

(Fortsat fra Nr. 14).

Man har et sjældent sympatetisk
Vidnesbyrd om hendes Virksomhed ved
Dannekvindeskolen fra en af hendes
dåværende Elever, Helene Nyblom.
Fru Nyblom fremhæver to Egenskaber
hos hende, som prægede hendes hele
Tankesæt og alle hendes personlige
Omgivelser: hendes Sandhedskærlighed
og hendes Renhed. Hun var en usæd-
vanlig fornøjelig Lærerinde; Børnene
løb til Skolen, men trak Benene efter
sig, naar de skulde hjem. Naar de
hørte hendes Skridt i Skolens Forhal,
sagde de glædesstraalende til hinanden:
Der er Susette! og satte sig til Rette i
Forventning om noget nyt og fængslende.
De vidste, at med hende vilde de
altid opnaa noget friskt og glædeligt;
der var noget næsten festligt over
Skoletimerne, og aldrig fandt hun sig i,
at de trættedes og sløvedes. Blandt
andet sørgede hun for, at Skolestuerne
var tiltalende at opholde sig i med
pæne Gardiner, Blomster i Vinduerne
og Billeder paa Væggene. Ogsaa kunde
hun uden at skade Skolens gode Orden
give de smaa Personligheder Lov at
ytre sig. Men i en Retning var hun
ubønhørlig: hun fordrede med Bestem-
thed, at Børnene skulde være sanddru,
absolut sanddru; Undskyldninger eller
Forsøg paa at gaa udenom Spørgsmaa-
lene blev strængt afvist, og Hemme-
lighedskræmmeri og den mellem Smaa-
piger saa almindelige Hvisken og Ti-
skken var forbudt; men tilstod man
aaabent sin Forseelse, saa var hun god
og kærlig. Ligeledes krævede hun den
største Renlighed. Der har vel næppe
været en Skole, hvor der blev lagt
mere Vægt paa, at der altid skulde
være frisk Luft, og at Børnene altid
skulde være nette og ordentlige. Der-
for var der i Skolen to store Rum med
Vandtøj og Haandklæder, og efter Fro-
kosten, samt naar de skulde have Haand-
arbejde, maatte de ned at vadske sig.
Hvis nogen mødte med et smudsigt
Haandarbejde eller en tilgriset Skrive-
bog, blev hun straks bortvist med et
saadant Udtryk af Sorg og Uvilje, at
Børnene ikke kunde andet end faa
en stærk Afsmag for alt, som ikke var
propert.

Det har maaske været en skøn Arv
fra det sydlige Fødeland, den Evne
Susette Dalgas havde til at føle dybt
og varmt og til at leve helt med i
Øjeblikket. Saaledes levede hun ogsaa
med sine Smaapiger i Skolen: Fortiden
tyngede hende ikke, Fremtiden gjorde
hende ikke bekymret, men hun søgte
at give dem Sind for at kunne leve
helt med i den levende Nutid, at se
Skønheden, saaledes som den er til-
gængelig for alle i Naturen, at give
dem Lyst til at følge Kunstens Skøn-
hedslove i deres Smaaarbejder og dag-
lige Klædedragt, at skønne paa hvert
ædelt Træk fra Menneskelivet, der
mødte dem, om det end fremtraadte i
et ringe Klædebon. Hun bevirkede en
hel kunstnerisk Omvæltning i Haand-
arbejdet. Man havde hidtil med et
aldeles urimeligt Arbejde baldyret Ro-